

Михалаки.

Но нека въ черковата да стане това
Хемъ азъ щж направж сичко славно да стане, съ
владика та му, съ алаятъ му.

Стояновичъ.

Безкрайно ви сжмъ благодаренъ господинъ Миха-
иле, за мене ще бжде висока честь да ви наричамъ
дядо.

Михалаки.

Ба не трѣбва дядо, пакъ господинъ Михаилъ.

Стояновичъ.

Дайте да ви цалувамъ ржка.

Михалаки (подава му ржка),

Богъ да те благослови и да те приеме въ цар-
ство небесно . . . на оня свѣтъ, а на земята, да
даде да станешъ владика и патрика. Хийде, цалуни
сега моята ржка, а пакъ азъ за напрѣдъ щж цалу-
вамъ твоята!

Стояновичъ (упуленъ).

То естъ, какъвъ владика? Азъ не сжмъ калугеръ
още.

Михалаки.

Не си ама ште станешъ, това приказваме сега я.

Стояновичъ (въ иступление).

Какъ? да станж калугеръ?

Михалаки.

Азъ ти казувамъ, че и владика скоро ще станешъ,
помни ми думата, че си ученъ и достоенъ челякъ.

Стояновичъ.

Че азъ . . . че азъ . . . че азъ . . . мислж, че